

Política | Actualitzat el 19/06/2022 a les 22:15

Juanma Moreno, el conservador andalús que no vol ser Díaz Ayuso

Crescut a l'ombra de Javier Arenas i Soraya Sáenz de Santamaría, el president d'Andalusia i guanyador de les eleccions ha aconseguit consolidar la imatge del partit sense imitar l'extrema dreta

Juan Manuel Moreno Bonilla, en una imatge d'arxiu. | Europa Press

Juan Manuel Moreno Bonilla ha estat el guanyador de les eleccions andaluses. El seu triomf no és pas una notícia inesperada, però sí que es pot qualificar d'històrica. Si fa quatre anys va trencar una llarguíssima era de governs socialistes, aquest cop ha aconseguit una cosa que semblava inimaginable fa poc: **acaronar la majoria absoluta** i superar de llarg el PSOE en un dels seus feus inexpugnables i condemnar-lo a una llarga etapa d'oposició.

L'abril passat, **Bertín Osborne** va dedicar un dels programes de *Mi casa es la tuya*, de Telecinco, a **Alberto Núñez Feijóo**. En un moment del programa, va reunir en un dinar el dirigent gallec, **Isabel Díaz Ayuso** i Moreno Bonilla. Osborne va preguntar si mantenien una relació cordial amb els seus adversaris. La resposta d'Ayuso va ser immediata: "Jo no". Moreno va contraposar-se a la dirigent madrilenya: "En el meu cas hi ha una relació fluïda i cordial", admetent que tenia **bona relació amb gent del PSOE i Podem**. L'anècdota dona moltes pistes sobre l'actitud del dirigent andalús en política.

En aquests quatre anys, Moreno ha conreat un perfil molt diferent al de la seva companya de partit a Madrid. Va imprimir una orientació més neoliberal a la política del govern, amb **reduccions fiscals** en successions i donacions, i ha hagut de fer concessions a les exigències de Vox -que li

va avalar la investidura-, com ara dur a terme auditories per deixar en evidència suposades irregularitats dels executius socialistes. Però el cert és que Moreno **ha fugit de les batalles culturals** tan acaronades per Ayuso, conscient que la societat andalusa potser volia un canvi però no un gir acusat a la dreta.

La política té coses sorprenents. La nit de les **eleccions de l'any 2018**, a mesura que els resultats s'anaven confirmant, quedava clar que el PP havia obtingut un pèssim resultat, amb un 20% dels vots. Però el seu candidat era un home feliç. Per primera vegada, el PSOE de **Susana Díaz**, tot i ser primera força, no podia governar i la suma de les dretes s'imposava. Moreno es va convertir en president de la Junta, governant amb Ciutadans, i amb Vox donant suport a l'executiu però sense entrar en el govern.

El president andalús no és fill de l'Andalusia patrícia. **Va néixer a Barcelona**, on els seus pares havien anat a treballar. El seu pare, a la **Seat i Hispano-Suïssa**, la mare en uns magatzems. Després van tornar a la seva terra i ell va créixer a Màlaga, on aviat el va atreure la política. Ha fet tota la seva carrera dins del partit, des que es va filiar al PP amb només dinou anys. **Va començar varies carreres** (Magisteri, Psicologia), però no en va acabar cap, enfilant-se en l'organització fins assolir la presidència de Noves Generacions. Més tard es va treure un títol de protocol i relacions institucionals.

El dirigent conservador va formar-se al costat de qui va ser alcaldessa de Màlaga, **Celia Villalobos**. Però la figura que va resultar decisiva per la seva trajectòria va ser **Javier Arenas**, un dels grans *kingmakers* del PP, l'astúcia del qual encara es fa sentir en la política del partit. Procedent de la UCD, d'ideologia democristiana, Arenas va ser un aliat de **Soraya Sáenz de Santamaría**, a qui també es va acostar Moreno, que va ser durant el govern de **Mariano Rajoy** secretari d'Estat de erveis Socials.

Va aprendre els trucs i habilitats de la política de partit contemplant les trifulgues internes al PP andalús entre els clans d'Arenas i el que encapçalava el ministre de l'Interior Juan Carlos Zoido, aliat de **María Dolores de Cospedal**. Quan Moreno va ser candidat a la Junta el 2018, els de Zoido ja es preparaven per enterrar-lo. Molt més tenint en compte que a Génova no hi havia la seva amiga Sáenz de Santamaría, sinó Pablo Casado. Però superant les previsions, Moreno es va poder aferrar a una suma amb els d'**Inés Arrimadas** i Vox.

Menystingut durant anys, considerat un perdedor, víctima sovint d'atacs del sector més ultra de la dreta madrilenya per no fer una política més reaccionària, Moreno Bonilla ha tornat a demostrar que en política, la ideologia o el carisma no sempre són garantia de victòria. Saber esperar, evitar les guerres culturals i, en definitiva, saber esperar el moment que els esdeveniments reserven per als ambiciosos discrets, poden ser un passaport al poder. Aquest diumenge, Moreno **pot haver aplanat el camí a Feijóo** i, més important: ha ensenyat als conservadors **una altra via per guanyar sense imitar l'extrema dreta**.